

„Jöjjetek énhozzám...”

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 18:13-22; 5Mózes 18:15;
Máté 5:5; 11:20-30; Galata 5:1; 6:2

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” (Mt 11:28, RÚF).

Gyönyörű ígéretet adott itt Jézus! Elvégre ki nem fáradt volna meg közülünk, ha nem is annyira a munkától (bár gyakran ez a helyzet), mintsem az élet okozta terhektől? Krisztus pedig azt mondja itt, hogy Ő valóban tudja, min megyünk keresztül, és képes segíteni nekünk, ha hagyjuk.

Ezután úgy folytatja, hogy vegyük magunkra az Ő igáját, *„Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű”* (Mt 11:30, RÚF). Más szóval: *szabaduljatok meg a saját igátoktól és terheitektől, amiket cipeltek (adjátok nekem), és helyette vegyétek magatokra az enyémet, amit könnyebb elhordani!*

Miként tapasztalhatjuk azt a nyugalmat, amiről Jézus beszél? Elvégre olyan világban élünk, amiről a bűneset után az Úr azt mondta Ádámnak, hogy *„Arcod verejtékével egyed a kenyeret”* (1Móz 3:19, RÚF). Ezért tudtuk meg, hogy milyen érzés dolgozni és - legalábbis számunkra - túl nehéznek tűnő terheket cipelni.

„MEGNYUGVÁST ADOK NEKTEK”

Olvassuk el Mt 11:20-28 szakaszát, amelyben Jézus ezt mondja: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek*” (RÚF). Milyen szövegkörnyezetben hangzik el ez a kijelentés? Hogyan ad Jézus ilyen nyugalmat?

Hozzánk hasonlóan Jézus is mindig valamilyen szövegkörnyezetben szól. Az adott állítás körülményeivel is tisztában kell lennünk, ha szeretnénk Őt megérteni, és főként, ha nem akarjuk félreérteni! *Máté evangéliuma* 11. fejezete fordulópont a könyvben. A főbb galileai városokat bíráló kijelentései az evangélium addigi legkeményebb szavai. Jézus nem hízeleg, egyenesen rámutat a hibára. „Rossz” emberek társaságát keresi (Mt 9:9-13). A vallási vezetők botrányosnak tartják a kijelentését, hogy képes megbocsátani a bűnöket (Mt 9:1-8). Jézus itt valóban szigorú, elítélő szavakat mond az embereknek, sőt még Sodomához is hasonlítja őket, amit akkor (mint ma is) elképesztően gonosz városnak tartottak. „*Sőt mondom nektek, hogy Sodoma földjének könnyebb lesz az ítélet napján, mint neked*” (Mt 11:24, RÚF). Egyre nagyobb a feszültség, miközben Krisztus sebességet vált és valódi nyugalmat kínál. Azért teheti ezt, mert „*Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a fiút, csak az Atya*” (Mt 11:27, RÚF). Jézus azért képes nyugalmat adni, mert Ő Isten, egy az Atyával. Mielőtt letehetnénk a terheinket, meg kell értenünk, hogy miért nem hordozhatjuk egyedül azokat. Tulajdonképpen a legtöbben nem is mennénk hozzá azelőtt, hogy felismernénk, milyen helyzetben is vagyunk valójában. Jézus a szükségletünk miatt hív bennünket. Az eredeti görög írásban Mt 11:28 verse felszólító módú igével kezdődik. A „*Jöjjetek*” nem egy választható lehetőség, hanem a nyugalom megtalálásának az előfeltétele. Azt jelenti, hogy át kell adnunk az irányítást. Az életünk természetes iránya nem Jézus felé vezet most, amikor az okostelefonunkkal annyi mindent kényelmesen lebonyolíthatunk. A legtöbb ember számára éppen az a legnehezebb a keresztényi életben, hogy át kell adják az irányítást Istennek. Helyes, ha szívesen beszélünk mindarról, amit az Úr Krisztusban értünk tett, hogy nem tudjuk magunkat megmenteni és ehhez hasonlók. Mindez igaz. Ám végül csak meg kell hozzuk a tudatos döntést, hogy Jézushoz térünk, ami egyet jelent önmagunk átadásával. Itt válik a keresztényi élet központi kérdésévé a szabad akarat valósága.

Milyen terheket cipelünk? Hogyan tanulhatjuk meg azokat átadni Jézusnak, hogyan tapasztalhatjuk azt a nyugalmat, amit Ő kínál, amiért akkora árat fizetett?

„VEGYÉTEK MAGATOKRA AZ ÉN IGÁMAT”

Olvassuk el Mt 11:29-30 szakaszát! Miért utasított Jézus az igája felvételére éppen azután, hogy kérte, adjuk neki át a terheinket és úgy találjunk igazi nyugalomra?

Mt 11:28 versének „Jöjjetek” hívását két másik felszólítás követi (Mt 11:29): „Vegyétek föl” és „tanuljátok meg”, amelyek Jézusra terelik a hallgatóság (és az olvasók) figyelmét. Az Ő igáját kell felvennünk, tőle kell tanulunk. A Szentháromságban az Atya és a Fiú meghitt kapcsolata (amit Mt 11:25-27 része is mutat) kiváló magyarázatot kínál az igeszakasz iga-metaforájára. Az Atya és a Fiú egységben dolgozik az emberiség megmentésén. Az iga jelképezi, hogy átadjuk az életünk fölötti irányítást (lásd Jeremiás 27. fejezet), ugyanakkor ez az egységes célra is utaló hasonlat. Magunkra vesszük az Ő igáját, elfogadjuk a tőle kapott feladatot a környezetünk áldására. Nem mi hordozzuk az igát, hanem vele együtt vagyunk az igában, mert az Ő igája „jó” és az Ő terhe „könnyű” (Mt 11:30, RÚF). Ezt a gondolatot ismétli meg a második felszólítás: „tanuljátok meg tőlem”. A „tanulni” ige görögül is rokon a „tanítvány” szóval. Ha Jézustól tanulunk, valóban az Ő tanítványai vagyunk. Az engedelmisség és az elkötelezettség a tanítványság jellemzője.

Mi a különbség a leterheltség (Mt 11:28) és Jézus igájának felvétele között (Mt 11:29)?

A judaizmusban az igát általában a törvényre utaló jelképnek tartották. ApCsel 15:10 verse a körülmetélés törvényével kapcsolatban használja a ki-fejezést. Gal 5:1 verse szembeállítja a Jézus által felkínált szabadságot a szolgaság igájával, ami a törvény általi megigazulásra utal. Krisztussal egy igában lenni az engedelmisséget, a követése melletti elkötelezettséget, illetve a küldetésében való részvételt hangsúlyozza. Semmit sem adhatunk hozzá az üdvösséghez, mert azt Jézus szerezte meg nekünk a kereszten. Viszont lehetünk a követői, elmondhatjuk a körülöttünk levőknek a jó hírt. Jézusnak a Hegyi Beszédben (Máté 5-7. fejezetei) adott törvényt magyarázata még radikálisabb a farizeusok értelmezésénél. Szívmitét kell hozzá, átformálja a szándékainkat, de az Ő igája gyönyörűsége és az Ő terhe könnyű (Mt 11:30).

Milyen csodás ígéret! Nyugalmat találhatunk a lelkünknek! Tapasztaltuk már ezt a nyugalmat? Milyen érzés? Hogyan ismerhetjük meg ezt, ha Jézusra összpontosítunk és arra, amit felkínál?

„SZELÍD ÉS ALÁZATOS SZÍVŰ VAGYOK”

Ma alábecsülik a szelidséget, kinevetik az alázatot. A közösségi média arra tanít, hogy a hangoskodókra, a lármázókra, a furcsákra és a vadakra, illetve a hivalkodókra figyeljünk. A világi értékrend teljesen ellentétes azzal, amit Isten tart fontosnak és értékesnek. „Az igazság megismerése nem annyira jó felfogóképességtől, mint inkább a szándék tisztaságától, egyszerű, buzgó, alázatos hittől függ. Isten angyalai közel vannak azokhoz, akik alázatos szívvel mennyei vezetésre vágnak. Isten Lelke kitarja nekik az igazság gazdag tárházát” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 35. o.).

Olvassuk el Ézs 57:15, Mt 5:5 és 1Pt 3:4 verseit! Hogyan határoznánk meg ezek alapján a szelidséget és az alázatot?

2Kor 10:1 versében Pál „*Krisztus szelidségére és engedelmességére*” utal. A szelidség és az alázat nem a balekok jellemzője, akik képtelenek magukban megállni. Jézus nem kereste a konfliktusokat, többnyire kerülté azokat, mert még nem végezte el a küldetését (Jn 4:1-3). Amikor pedig meg akarták támadni, akkor határozottan, de kedvesen válaszolt. Például közvetlenül a kereszt előtt, amikor Jeruzsálem felett sírt, nem szitkozódott, hanem könnyezve tárta fel a bekövetkező pusztulás képeit (Lk 19:41-44).

Az Újszövetség gyakran utal Jézusra második Mózesként. A hegyen állva ismertette országa elveit az emberekkel (Mt 5:1). Csodaéttel látott el nagy tömegeket (Mt 14:13-21). 4Móz 12:3 verse azt mondja Mózesről, hogy „szelíd” volt, és ez visszhangzik Mt 11:29 versében is. Az ötezer megvendéglésének szemtanúi álméldoktak, hogy „*Ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba*” (Jn 6:14, RÚF) – utalva 5Móz 18:15 versére, illetve Mózes prófétai szerepére. Krisztus szelidsége és alázata messze felülmúlta Mózesét, elvégre Ő az isteni Üdvözítő. Bár Mózes felajánlotta saját életét a népe megmentése érdekében (2Móz 32:32), a halála mit sem ért volna, hiszen bűnösnek neki is szüksége volt a Megváltóra, aki megfizet a bűneiért. Sokat tanulhatunk Mózesről, az élettörténetéből, de nem lelhetünk benne megváltásra. Nekünk is szükségünk van az Üdvözítőre, aki a helyünkre lép, nemcsak Közbenjáróként, hanem Helyettesünként is. Nagyon fontos a közbenjárás, de egyedül a vétkeink hordozójaként kereszten függő Isten volt az, aki megfizette bűneink büntetését. Ő menthet meg bennünket a (jogos) következményektől, amelyeket bűneink hoznak ránk. Ezért van az, hogy Jézus nagyszerű példája semmit sem érne a kereszt és a feltámadás nélkül.

„MERT AZ ÉN IGÁM GYÖNYÖRŰSÉGES”

Már megállapítottuk, hogy *Máté evangéliumában* az „iga” szó használata azt tükrözi, ahogyan a judaizmusban, illetve más újszövetségi igeszakaszokban hivatkoznak a törvény helytelen értelmezésére.

Mt 11:30 versének azt a görög kifejezését, ami a Károli-fordításban „gyönyörűséges”, vissza lehet még úgy is adni, hogy „jó”, „kellemes”, „hasznos” és „jótékony”. Körülöttünk sokan szigorúnak tartják Isten törvényét, mint amit nehéz betartani, sőt mint ami időnként nem is helytálló. Hogyan segíthetünk nekik felismerni a törvény szépségét? Hogyan ébreszthetünk szeretetet másokban a Törvényhozó iránt?

A szülők jól emlékeznek arra a pillanatra, amikor a gyerekük az első lépéseket megtette. Az imbolygó kezdő lépést egy másik próbálkozás követi, majd egy harmadik – addigra a gyerek minden bizonnal megbotlik és elesik. Néhány könnycsepp is kicsordulhat, talán még egy kis seb is keletkezik, de tapasztalva a mozgás szabadságát, a kicsi ismét fel fog állni és újra fogja próbálni. Lépeget, elesik, felkel, lépeget, elesik, felkel. Sokszor megismétlődik ez a sorozat, mire a járása biztos lesz. Mégis a számtalan botlás és esés közepette a büszke kis arcról az sugárzik, hogy *anya, apa, tudok járni!*

Nem mindig könnyű Jézussal járni, de mindig az a helyes döntés. Időnként megbotlunk, el is eshetünk, de mégis fel tudunk kelni és tovább tudunk menni úgy, hogy közben Ő mellettünk áll.

Gal 5:1 versében Pál azt írja, hogy „*Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni*” (RÚF). Mit jelent ez? Hogyan tett Krisztus szabaddá? Mi a különbség az általa kínált iga, illetve a „szolgaság” igája között, amittől Pál óv bennünket?

Biztosak lehetünk abban, hogy amit Pál értett a „szolgaság” igája alatt, az nem az Isten törvénye, a Tízparancsolat iránti engedelmségre vonatkozott. Épp ellenkezőleg, mert pontosan az engedelmség, a hit és a megértés által válik biztossá a megváltásunk, ami nem a törvényen, hanem Krisztus minket befedő igazságosságán alapszik. Ezért találhatunk igazi nyugalmat és szabadságot!

Miért van az, hogy az Isten törvénye iránti engedelmes élet nagyobb nyugalommal jár, mint a törvényszegés?

„AZ ÉN TERHEM KÖNNYŰ”

Jézus utolsó kijelentése Mt 11:30 versében a teherhordozás képét idézi: „Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.”

Mózes nagyon örült, amikor újból találkozhatott Jethróval, az apósával, miután Izrael elhagyta Egyiptomot és átkelt a tengeren. Olvassuk el 2Móz 18:13-22 szakaszát! Hogyan mutatkozik meg ebben a történetben a másik terhének hordozása?

2Móz 18:13 verséből megtudjuk, hogy az emberek reggeltől estig mentek Mózeshez igazságszolgáltatásért. Amikor az apósa ezt meglátta, azt tanácsolta a vejének, alakítson ki egy olyan rendszert, ami lehetővé teszi, hogy ő a nagy dolgokra figyeljen, az egyszerűbb feladatokat pedig másokra bizza. A Szentírás szerint Mózes hallgatott Jethró tanácsára, megtette a szükséges változtatásokat.

Jézus arra akart emlékeztetni, amikor a terhe könnyűségéről beszélt, hogy bízhatunk benne, a nagy Teherhordozóban. Mózeshez hasonlóan nekünk is meg kell tanulnunk, hogy szükségünk van másokra a terheink hordozásában. 1Kor 12:12-26 részében Pál remekül bemutatja Krisztus testének a képével, milyen is az egymás terhének a hordozása. Bármilyen teher cipeléséhez jól működő test kell, láb, kar, váll, izomzat és ín.

Olvassuk el Gal 6:2 versét! Hogyan segít Krisztus törvényét betölteni az, ha egymás terhét hordozzuk?

Ennek a versnek a közvetlen szövegkörnyezete a segítségünkre lehet. Gal 6:1 versében Pál azt állítja, hogy a szelídség lelkületével helyreigazíthatjuk azt, aki kísértésbe esett (emlékezzünk csak arra, hogy Mt 11:29 versében Jézus szelídeknek mondja magát). A teherhordozás azt jelenti: segítünk visszatalálni annak, aki félresiklott, hogy tapasztalhassa az isteni kegyelmet. Még azt is jelenti, hogy segítünk egymásnak a nehézségekben. Görögül a „teher” szó nehéz súlyra vagy kőre utal. Emlékeztet, hogy mindannyian hordozunk terheket, és szükségünk van olyanokra, akik segítenek cipelni azokat. Isten által elrendelt gyülekezeti tevékenység egymás terheinek a hordozása, ami kedvességet igényel és együttérzést szül.

Gondoljunk arra, amikor legutoljára segített nekünk valaki olyan terhet hordozni, ami számunkra igen nehéz volt! Miért jelentett az nekünk olyan sokat? Kinek a terhét segíthetjük most mi hordozni?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Biztosra vehetjük, hogy nem Krisztus igáját hordozzuk, amikor nehéznek találjuk a munkánkat, amikor panaszkodunk a nehézségek és a megmértetések miatt, amikor azt mondjuk: nincs erőnk ellenállni a kísértésnek, nem tudjuk legyőzni a türelmetlenségünket és a keresztyéni élet erőltetett hegymenet. Egy másik úr igáját vettük magunkra” (Ellen G. White: *Child Guidance*. 267. o.).

„Szükségünk van állandó éberségre és buzgó, szeretetteljes elkötelezettségre, de ezek természetesen jönnek, amikor Isten ereje tartja meg az ember lelkét, hit által. Semmit, egyáltalán semmit nem tehetünk azért, hogy kedvessé váljunk Isten előtt! Nem bízhatunk sem magunkban, sem a cselekedeteinkben. Ám ha tévedő bűnősként Krisztushoz térünk, nyugalmat találhatunk szeretetében. Isten elfogad mindenkit, aki teljes mértékben a keresztre feszített Üdvözítő érdemeiben bízunk. Fellobban a szeretet lángja a szívünkben. Lehet, hogy nem kerít hatalmába az érzelmek mámore, de maradandó, békés bizalmat fogunk tapasztalni. Minden teher könnyű, mert könnyű az az iga, amit Krisztus tesz ránk. Örömteljessé válik a kötelesség, az áldozat pedig élvezetessé. A korábban sötétségbe burkolózó utat beragyogják az igazságosság Napjának sugarai. Ezt jelenti az, ha Krisztus világosságában járunk” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 38-39. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Emlékszünk arra, hogy milyen volt az, amikor végre átadtuk magunkat Jézusnak? Meséljünk erről a pillanatról az osztályban, és emeljük ki, hogy mi készített erre!
- 2) Tanulmányozzuk Jézus imádságát Mt 11:25-27 szakaszában, majd beszéljük meg, hogyan ismerhetjük meg a kegyelmet! Miért rejti el Isten a megváltás tervét („ezeket”) a bölcsék és az értelmesek előtt, és miért fedi azt fel a kisgyerekeknek?
- 3) Hogyan segíthetünk a terheikkel küzdőknek, hogy Jézushoz forduljanak és megnyugodhassanak?
- 4) Időzzünk még annál a gondolatnál, hogy mit jelent a szelídség és az alázatos szív! Nem árt az önértékelésünknek? Nem kellene elfogadnunk magunkat, főleg, ha valaki önértékelési zavarokkal küzd? Hogyan segít a keresztség és annak jelentése megérteni, hogy mit ért Jézus a szelídség és az alázat alatt? Miért ez az egyedül megfelelő lelkület a keresztség lábánál?

GALAMB GYÖNGYVÉR: VACSORÁM VELED

Bármilyen fáj, keserít
és bármilyen aggaszt,
bármilyen félelem
bárhogyan elakaszt
egy bennem születő
még gyenge fénysugárt...
akkor, éppen akkor
egyed tehetek csak
mindig és bármikor:

Fájdalom, félelem
terített asztalát
hamar lesöpörve,
marad kifeszítve
a pusztán gyalult fa
és rajta fényárban
Kenyér és Bor.
Én Tebenned
és bennem Te.